

de artiști – și la același nivel profesional de excelență – cu soțul și partenerul dumneavoastră, Jean Guizerix. Cum se poate ca doi soți să facă o carieră de prim rang, în același timp?

Delicată întrebare, fiindcă dorința de a dansa în cuplu rezistă cu greu vieții artistice în instituții. Este adevărat, ceri de la partenerul tău (soț sau soție) mult mai mult decât de la ceilalți parteneri și acest lucru nu este întotdeauna acceptat de cei dimprejur. Totuși, când cuplul împărtășește aceeași dorință de perfecționare, a fost format de aceiași măestri și iubeste aceleași lucrări, rezultatul, la linia de sosire, este o armonie profundă, de neînlocuit. Bazată pe o îndelungată apropiere, în mai mare măsură decât pe latura sentimentală, această intimitate conferă entității cuplului de dansatori aura sa de noblețe, gravitatea sa, aș putea spune.

Ana Maria Munteanu a schițat deja planuri pentru viitor, care vă privesc. Ce ne puteți spune despre ele?
E puțin prea devreme să vorbim despre aceste proiecte, dar sigur e că sunt legate de un Centru de Formare Continuă și se referă la cercetările, în curs de efectuare în Franța, asupra autonomiei dansatorului, datorită noilor moduri de a percepe mișcarea dansată. Am început deja să atrag în

acest proiect câteva persoane apropiate și care se ocupă de formarea profesorilor de dans, aici, în Franța. De altfel, Ana Maria Munteanu mi-a cerut să fac o lucrare cu dansatorii săi în cursul actualei stagiuni, eventualitate pentru care există mai multe posibilități încă nedefinite, dar de data aceasta va fi vorba mai curând despre un spectacol.

Care este sfatul cel mai prețios pe care i l-ați da unei tinere dansatoare?

Să se obișnuiască să-și considere propriul corp un instrument prețios, care trebuie iubit și respectat și căruia trebuie să-i ceară în schimb informațiile legate de sensibilitate. Acest corp este interlocutorul privilegiat, cel mai bun prieten, cel care trebuie să știe să-i spună când o coregrafie nu e bună sau când un balet e plin de poezie. În mai mare măsură decât publicul (indispensabil), decât coregraful (necesar), decât profesorul (esențial), corpul este cel care-i va da sentimentul că este o dansatoare adevărată, o artistă. Trebuie să-și mențină trează toată curiozitatea pentru a-l cultiva, pentru a-l ajuta să se exprime fără reticențe. Lumea de azi îi oferă posibilitatea de a-și satisface această curiozitate, iar ea nu trebuie să și-o reprime!

Vivia Săndulescu

Împreună cu
Jean Guizerix

Sf — flash

Artiștii, dolarii și cronicarii

De câțiva timp, diferiți oameni de teatru au simțit nevoia să realizeze spectacole pe cont propriu sau în cadrul unor mici companii fără sală și trupă fixe. Asemenea spectacole, în realizarea cărora m-am implicat de câteva ori și eu, se fac cu un capital de entuziasm care îl depășește, de multe ori, pe cel financiar. Și totuși, cu asemenea prilejuri, constați, de fiecare dată dureros, că teatrul e și o chestie de bani, nu doar de elan și talent. Nu întâmplător, prin teatrul zis alternativ s-au impus atenției publicului creatori care sunt mai abili în găsirea sponsorilor decât în practica teatrală. Lucrurile pe care le-am scris mai sus sunt cunoscute de toți cei care, fără să creeze propriu-zis teatru, fac totuși parte din „familie”, roind în jurul lui spre a-l comenta. Și totuși mi-e dat să citesc că un spectacol teatral pe texte poetice „suferă din lipsa regizorului”. E perfect adevărat. A fost realizat în regim absolut privat, cu bani puțini de la o generoasă fundație, săracă și ea. O informez pe tână prietenă cronicăreașă că au lipsit nu doar regizorul „care putea elimina stângăciile”, ci și

un scenograf, un coregraf, un light-designer și măcar o săptămână de repetiții în plus. Și chiar un onorariu pentru protagoniști. Ce să-i faci? „Ochiul lucid din exterior” costă. Asta o știu și cronicarii. Dar ei se grăbesc să acuze actorii „că simt nevoia să se facă propriii lor stăpâni”. Ce frază aberantă! Condiția unor asemenea spectacole este impusă de precaritatea fondurilor și de faptul că, în ciuda ei, actorii vor să joace, să iasă din regimul instituțional prăfuit și să depășească trufia lui: „Fără 50 000 de dolari nici nu mă apuc!”.

Mai gravă decât „stângăciile” actorilor mi se pare tendința cronicarilor de a judeca, încă de foarte tineri, acru, pornind de la premise de vinovăție, ignorând contextul în care se creează un spectacol. Depășirea, prin risc asumat, a cadrelor învechite ale teatrelor privită pieziș ca dorință (vinovată) de independență. Ăsta-i punct de vedere de babă comunistă, nu de tânără absolventă!

Horia Gârbea